

Arrest

nr. 289 945 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 28 oktober 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 november 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 maart 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 17 november 2022.

1.3. Op 8 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 december 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten en geboren te zijn op (...) 1995 te San Salvador. U woonde in verschillende wijken in San Salvador en voltooide uw middelbare studies. Uw familieleden waren Jehova's getuigen. Dit maakte dat, gezien u zich aangetrokken voelde tot vrouwen en zij dit niet aanvaardden, u vroeg op uw eigen benen diende te staan. Buren van uw moeder K.(...) I.(...) M.(...) D.(...) J.(...) (CG xxx; O.V. xxx) beledigden u als u er passeerde, waardoor u niet bij haar op bezoek ging. Ook op uw werk bij de bank werd u beledigd door collega's omwille van uw seksuele geaardheid. Nadien werkte u gedurende vier jaar bij een callcenter van AT&T, waar u omwille van die eerdere ervaringen uw geaardheid verborgen hield. Uw halfbroer A.(...) G.(...) O.(...) M.(...) (CG xxx; O.V. xxx) werd door leden van de bende 18 aangesproken zich bij hen aan te sluiten. Ze wilden dat hij wapens en drugs in de school binnenbracht. Als hij niet akkoord zou gaan, zouden hij en zijn familieleden gedood worden. Hierdoor beslisten uw moeder en twee halfbroers A.(...) en J.(...) E.(...) T.(...) M.(...) (O.V. xxx) op 27 oktober 2019 uit El Salvador te vertrekken. Ze kwamen in België aan op 28 oktober 2019. Op 31 oktober 2019 dienden uw moeder en haar toenmalige partner Gu.(...) E.(...) G.(...) R.(...) (CG xxx; O.V. xxx) een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van uw moeder ook in naam van uw halfbroers als vergezellende minderjarigen ingediend.

Na hun vertrek uit het land zette u uw leven gewoon verder. Enkele maanden nadien merkte u rare personen bij u in de buurt op. U vernam in september 2020 van buren dat naar u geïnformeerd werd. Aangezien de bendeleden uw hele familie met de dood hadden bedreigd, besloot u zich vanaf die maand met uw toenmalige vriendin bij uw vader in Ayutuxtepeque (San Salvador) te vestigen. Op 21 december 2020 werd uw vader vermoord. Via de bewaker vernam u dat vier bendeleden bij uw vader naar u waren komen vragen. Toen hij weigerde informatie over u te geven, werd hij gedood. Uw toenmalige vriendin besloot u toen te verlaten. Ze had schrik zelf ook gedood te worden omwille van haar band met u. Sinds de dood van uw vader woonde u bij uw tante in Chalatenango. U begon daar een nieuwe relatie met een meisje uit de buurt. Jullie zagen elkaar stiekem aangezien jullie beide families christelijk waren. Op een dag waren jullie bij haar thuis, toen haar familieleden er niet waren. Haar oudste broer kwam onverwacht binnen toen jullie aan het kussen waren. Hij reageerde brutaal en sloeg uw vriendin. Toen u hem van haar probeerde te verwijderen, gooide hij u op de grond. Hij schold jullie uit en dreigde met een kapmes. U liep naar het huis van uw tante. Achteraf probeerde u uw vriendin te bellen om te horen hoe het met haar ging. U kreeg haar niet te pakken, maar haar broer zei u dat u niet in het dorp kon blijven. Als hij u er nog zou zien, zou hij u doden. De familie van uw vriendin bracht uw tante op de hoogte van hetgeen gebeurd was. Zij was ook christelijk en wilde niet dat u nog langer bij haar zou verblijven. U nam dan contact op met uw moeder en besloot haar hier te komen vervoegen. Op 27 oktober 2021 bent u uit El Salvador vertrokken. U kwam in België aan op 28 oktober 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 november 2021. Bendeleden kwamen nog verschillende keren naar jullie vragen bij de buren. Ondertussen werd ook uw neef ontvoerd.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: uw identiteitskaart (d.d. 1/10/18), uw paspoort (d.d. 17/8/21), uw geboorteakte, een Facebook nieuwsbericht, foto's met uw vader, foto's in verband met de dood van uw vader en foto's van ex-vriendinnen. U verwijst tevens naar de documenten met betrekking tot de bendeleden, dewelke reeds door uw moeder werden voorgelegd. Op 27 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) voor uw moeder en haar toenmalige partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hen ingeroepen vrees voor vervolging door de bende 18. Ze gingen in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22 december 2021 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS.

Op 25 februari 2022 diende uw moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw halfbroer A.(...) diende op diezelfde datum tevens een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Het tweede verzoek van uw moeder werd op 29 april 2022 niet-ontvankelijk verklaard aangezien ze geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de problemen die u in El Salvador stelt te hebben gekend, dient voorts te worden vastgesteld dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Om te beginnen zijn uw asielmotieven en vrees in eerste instantie deels gebaseerd op dezelfde asielmotieven die uw moeder K.(...) I.(...) M.(...) D.(...) J.(...) (CG xxx; O.V. xxx) en haar toenmalige partner Gu.(...) E.(...) G.(...) R.(...) (CG xxx; O.V. xxx) reeds hebben uiteengezet. U vreest de leden van de bende 18 omwille van het feit dat uw halfbroer weigerde met hen samen te werken. U maakt enkel melding van de reeds door hen aangehaalde vervolgingsfeiten, meer bepaald het feit dat uw familieleden meermaals bedreigd werden, dat uw vader gedood werd en dat uw neef ontvoerd werd (CGVS p.5-6, 7-8, 14, 17). Uw moeder en haar ex-partner zijn er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. De beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest, dat gezag van gewijsde geniet. Het volgend verzoek van uw moeder werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien ze geen elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt (zie beslissingen CGVS en arrest RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming zou hebben.

Ook uw eigen verklaringen kunnen niet doen besluiten dat u wel degelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Waar u opnieuw verwijst naar de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van uw familieleden, dient te worden aangestipt dat u hier zelf opmerkelijk vaag over blijft. Zo herinnert u zich niet wanneer uw halfbroer voor het eerst met de bendeleden in aanraking kwam (CGVS p.20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u zelfs aan dat u niet wist welke bende uw halfbroer wilde inlijven. Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Nu geeft u plots aan dat dit de bende 18 was. Wanneer u met deze inconsistentie wordt geconfronteerd, antwoordt u in eerste instantie niet te hebben geweten welke bende uw vader vermoordde. Dit vormt geen verklaring voor het feit dat u eerst beweerde zelfs niet te weten welke bende uw halfbroer benaderde (CGVS p.20).

U kunt tevens niet in concreto aantonen dat u actueel door de bendeleden zou worden geviséerd bij terugkeer naar El Salvador. U bent zelf nooit persoonlijk in aanraking gekomen met de bendeleden die op zoek waren naar uw halfbroer (CGVS p.20). U verklaart dat ze naar heel uw familie bleven vragen. Dit zou twee à drie keer zijn gebeurd. Wanneer dit was, weet u echter niet (CGVS p.21-22). Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 4 juli 2022, p. 23). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Verschillende van uw familieleden verblijven nog steeds in El Salvador en ze leven nog allemaal (CGVS p.7-8). Dit vormt dan ook allerminst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer geviséerd zouden worden.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort (d.d. 17/8/'21), uw identiteitskaart (d.d. 1/10/'18) en geboorteakte tonen uw identiteit aan en deze wordt hier niet in vraag gesteld. De documenten die reeds door uw moeder werden voorgelegd, werden reeds besproken in het kader van haar verzoeken. Het door u voorgelegde Facebook nieuwsbericht, de foto's met uw vader en de foto's in verband met de dood van uw vader voegen tevens niets toe aangezien ze geen uitsluitel bevatten over het motief voor zijn overlijden.

Daarnaast verklaart u vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie, u geeft immers aan lesbisch te zijn. Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele

handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Hoewel u niet te koop liep met het feit dat u lesbisch bent, blijkt toch uit uw verklaringen dat u een relatief normaal leven kon leiden in El Salvador. U had verschillende relaties met vrouwen en jullie woonden ook samen (CGVS p.14-15). U verklaart wel moeilijkheden te hebben gehad met uw familie omdat zij gelovig zijn en hierdoor uw geaardheid niet konden aanvaarden. Hierdoor nam u afstand van uw familieleden en diende u snel op eigen benen te staan (CGVS p.7-8). Toch dient te worden vastgesteld dat u met uw vriendin hebt samengewoond bij uw vader en dat ook uw moeder het intussen heeft aanvaard (CGVS p.4, 16). U bent een zevenentwintigjarige vrouw, die gestudeerd heeft en verschillende jobs heeft uitgeoefend. U slaagde erin een zelfstandig leven op te bouwen. Dat enkele bureaus u denigrerende opmerkingen toeriepen en dat u op uw vroegere werk werd gepest doordat u er vroeger openlijk voor uitkwam lesbisch te zijn, wordt door het CGVS niet betwist (CGVS p.15, 17-18). Hoewel dit uiteraard laakbaar en verwerpelijk is, kunnen deze incidenten echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit is dus onvoldoende ernstig en zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Hoewel het CGVS aanneemt dat zulke behandeling niet aangenaam is, is dit niet van die aard dat u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador. Deze feiten vormden niet de aanleiding voor uw vertrek. Ze vonden allen jaren geleden plaats. Op uw recentste werkplaats ondervond u deze problemen overigens niet (CGVS p.18). Het feit dat u zich discreet opstelde en rekening hield met familiale en sociale gevoeligheden in El Salvador, is niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken (CGVS p.17). Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit het CGVS dat u uw seksualiteit in El Salvador met een zekere mate van vrijheid kon beleven.

Wat betreft de problemen die u beweert te hebben ondervonden met de familie van uw laatste partner kunnen enkele bedenkingen worden gemaakt. Zo is het eerst en vooral vreemd dat u, hoewel u verklaart ondergedoken te hebben geleefd bij uw tante, toch in staat was een nieuwe vriendin te leren kennen en samen uit te gaan (CGVS p.9, 16). Ook wordt opgemerkt dat het paspoort waarmee u naar België bent gereisd op 17 augustus 2018 werd afgeleverd. Gevraagd wanneer u dit paspoort hebt aangevraagd, stelde u nochtans dat u dit een week voordat u naar hier kwam aanvraagde. Dit doet vermoeden dat u al

voor de datum van uw beweerde problemen met haar familie in oktober 2021, waarvan u verklaart dat ze aan de basis liggen van uw vertrek uit El Salvador, het plan had opgevat om het land te verlaten en uw werkelijke reismotieven achterhoudt. Bovendien, indien u werkelijk problemen zou hebben ondervonden met die familie, is dit een zeer plaatselijk probleem dat u kunt vermijden door zoals haar broer vroeg, zich niet meer te vertonen in hun dorp in Chalatenango (CGVS p.11-12, 16-17, 19, 22). U hebt daarenboven sinds uw komst naar België niets meer vernomen van uw vriendin, noch van haar familie (CGVS p.19). Dit wijst er allerminst op dat u door hen gevisieerd zou worden.

Wat betreft de foto's van uw ex-vriendinnen kan worden herhaald dat niet wordt getwijfeld aan uw geaardheid. U kunt met deze foto's niet aantonen dat u werkelijk omwille van uw geaardheid een vrees zou hoeven te koesteren (CGVS p.10).

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd omwille van uw seksuele oriëntatie in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie in El Salvador persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat uw halfbroer A.(...) G.(...) O.(...) M.(...) (CG xxx; O.V. xxx) tevens een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire* van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet

opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij meent dan ook dat het past om haar te erkennen als vluchteling.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Zij wijst in dit verband op de humanitaire en veiligheidssituatie in El Salvador en verwijst opnieuw naar haar seksuele geaardheid.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan haar verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 55/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan in dezen niet dienstig worden aangevoerd daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

In zoverre verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeksters asielmotieven en vrees zijn in eerste instantie deels gebaseerd op dezelfde asielmotieven die haar moeder en haar toenmalige partner reeds hebben uiteengezet, met name waar zij de bende 18 vreest omwille van het feit dat haar halfbroer weigerde met hen samen te werken. De Raad oordeelde evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeksters moeder en haar ex-partner er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.

Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster, op basis van dezelfde motieven, wel een nood aan internationale bescherming zou hebben;

(ii) ook verzoeksters eigen verklaringen kunnen niet doen besluiten dat zij wel degelijk een nood aan internationale bescherming heeft aangezien (a) zij opmerkelijk vaag blijft over de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van zijn familieleden, (b) verzoekster niet *in concreto* kan aantonen dat zij actueel door de bendeleden zou worden geviséerd bij terugkeer naar El Salvador;

(iii) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iv) wat betreft verzoeksters vrees omwille van haar seksuele oriëntatie dient opgemerkt dat (a) het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, (b) verzoekster er niet in slaagt *in concreto* een nood aan internationale bescherming aan te tonen in dit verband vermits (1) uit haar verklaringen blijkt dat zij een relatief normaal leven kon leiden in El Salvador, (2) de incidenten met de burens en op haar vroegere werk, hoewel zij laakbaar en verwerpelijk zijn, niet kunnen worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in haar land van herkomst ondraaglijk wordt en bijgevolg onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, te meer daar deze feiten jaren voor haar vertrek plaatsvonden, (3) het feit dat verzoekster zich discreet opstelde en rekening hield met familiale en sociale gevoeligheden in El Salvador, evenmin voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (4) er wat betreft de problemen die verzoekster beweert te hebben ondervonden met de familie van haar laatste partner enkele bedenkingen kunnen worden gemaakt, die erop wijzen dat zij allermist door deze familie wordt geviséerd, alsook dat het hoe dan ook een zeer plaatselijk probleem betrof, (5) met betrekking tot de foto's van verzoeksters ex-vriendinnen kan worden onderstreept dat niet wordt getwijfeld aan verzoeksters geaardheid, maar zij met deze foto's niet kan aantonen dat zij werkelijk omwille van haar geaardheid een vrees zou hoeven te koesteren;

(v) in hoofde van verzoeksters halfbroer A. G. O. M. werd tevens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus besloten;

(vi) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(vi) het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster voert aan dat zij in september 2020 van buren vernam dat er naar haar werd geïnformeerd, waarop zij met haar toenmalige vriendin naar haar vader verhuisde omdat bendeleden haar hele familie met de dood hadden bedreigd. Op 21 december 2020 werd verzoeksters vader vermoord, volgens haar verklaringen omdat hij weigerde informatie te geven over haar. Sinds de dood van haar vader verbleef verzoekster bij haar tante, waar zij een nieuwe relatie begon met een meisje uit de buurt. Op een dag zou de oudste broer van haar toenmalige vriendin hen hebben betrapt, waarop hij erg brutaal werd, haar vriendin sloeg en hen bedreigde. De familie van verzoeksters vriendin zou vervolgens verzoeksters tante op de hoogte hebben gebracht van hetgeen gebeurd was, die wilde dat verzoekster niet langer bij haar zou verblijven. Hierop verliet verzoekster El Salvador. Na haar vertrek zouden er nog verschillende keren bendeleden bij buren zijn komen informeren naar hen. Ondertussen werd ook verzoeksters neef ontvoerd.

2.3.5.2. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Immers, in zoverre verzoekster ook in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar de problemen met bendeleden omwille van haar halfbroer dient erop gewezen dat haar moeder en toenmalige partner deze problemen reeds in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. In dit verband oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 265 989 van 22 december 2021 dat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van verzoeksters halfbroer A. G. O. M. met de bende 18. Dit omdat (i) de documenten die zij voorlegden wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstonden om hun vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, (ii) er in het administratief dossier geen elementen voorhanden waren waaruit bleek dat het gezin van verzoekster, gelet op de context in El Salvador, zich in een precaire socio-economische situatie bevond noch dat verzoeksters moeder en haar toenmalige partner en hun kinderen enige affiniteit zouden hebben met de bendes, (iii) verzoeksters moeder en toenmalige partner ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent de identiteit van bendeleden die A. bedreigden, (iv) zij incoherente verklaringen aflegden over het incident op 27 september 2019, (v) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de gebeurtenissen die zouden zijn gevolgd op de voorgehouden bedreiging op 27 september 2019, (vi) gelet op het gegeven dat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bende 18, kon evenmin worden aangenomen dat de vader van verzoekster zou zijn vermoord omwille van deze problemen.

Volledigheidshalve kan te dezen eveneens worden verwezen naar s' Raads arrest nr. 289 944 van 7 juni 2023 in hoofde van verzoeksters halfbroer A.

Dit wordt eens te meer bevestigd door verzoeksters eigen verklaringen in dit verband en de documenten die zij ter staving hiervan voorlegt, waar dienaangaande pertinent in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Ook uw eigen verklaringen kunnen niet doen besluiten dat u wel degelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Waar u opnieuw verwijst naar de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van uw familieleden, dient te worden aangestipt dat u hier zelf opmerkelijk vaag over blijft. Zo herinnert u zich niet wanneer uw halfbroer voor het eerst met de bendeleden in aanraking kwam (CGVS p.20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u zelfs aan dat u niet wist welke bende uw halfbroer wilde inlijven. Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Nu geeft u plots aan dat dit de bende 18 was. Wanneer u met deze inconsistentie wordt geconfronteerd, antwoordt u in eerste instantie niet te hebben geweten welke bende uw vader vermoordde. Dit vormt geen verklaring voor het feit dat u eerst beweerde zelfs niet te weten welke bende uw halfbroer benaderde (CGVS p.20).

U kunt tevens niet in concreto aantonen dat u actueel door de bendeleden zou worden gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. U bent zelf nooit persoonlijk in aanraking gekomen met de bendeleden die op zoek waren naar uw halfbroer (CGVS p.20). U verklaart dat ze naar heel uw familie bleven vragen. Dit zou twee à drie keer zijn gebeurd. Wanneer dit was, weet u echter niet (CGVS p.21-22). Uit de

objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 4 juli 2022, p. 23). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Verschillende van uw familieleden verblijven nog steeds in El Salvador en ze leven nog allemaal (CGVS p.7-8). Dit vormt dan ook allerminst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort (d.d. 17/8/'21), uw identiteitskaart (d.d. 1/10/'18) en geboorteakte tonen uw identiteit aan en deze wordt hier niet in vraag gesteld. De documenten die reeds door uw moeder werden voorgelegd, werden reeds besproken in het kader van haar verzoeken. Het door u voorgelegde Facebook nieuwsbericht, de foto's met uw vader en de foto's in verband met de dood van uw vader voegen tevens niets toe aangezien ze geen uitsluitel bevatten over het motief voor zijn overlijden."

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

2.3.5.2.2. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeksters seksuele geaardheid *in casu* niet in twijfel wordt getrokken.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat El Salvador, wat betreft wetten en beleid, de meeste Centraal-Amerikaanse naties overstijgt in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTQI-gemeenschap. Zo zijn homoseksuele handelingen niet strafbaar in El Salvador en is er evenmin sprake van gerechtelijke en/of politionele strafvervolgning van leden van de LGBTQI-gemeenschap louter omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. El Salvador heeft verschillende mensenrechtenverdragen ondertekend en is het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Wat betreft het recht op non-discriminatie worden leden van de LGBTQI-gemeenschap tegen discriminatie beschermd op grond van een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door een aantal bepalingen van het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010, doch deze bescherming kent haar beperkingen. In 2015 werd een wet tegen haatmisdrijven aangenomen waardoor het mogelijk is om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen.

Leden van de LGBTQI-gemeenschap kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Zo blijkt uit de voorliggende informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador een *pride parade* wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. In 2018 namen meer dan twaalfduizend mensen deel aan de *Gay Pride* in de hoofdstad van El Salvador en aan de verschillende activiteiten die werden georganiseerd door de Nationale LGBTI-federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de *Gay Pride* getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Dit neemt niet weg dat er in de Salvadoraanse samenleving in de praktijk nog steeds sprake is van een grote mate van machismo, homofobie, transfobie, discriminatie en geweld tegen LGBTQI-personen. LGBTQI-personen worden disproportioneel geraakt worden door het wijdverspreid geweld. Zowel de eigen families, als bendes als politieagenten maken zich schuldig aan geweld tegen seksuele minderheden, waarbij transgenders en in het bijzonder transvrouwen een bijzonder risico op geweld lopen. Dit geweld kan verschillende vormen aannemen zoals moord, foltering, seksueel geweld en afpersing. Er wordt een stijgende trend van geweldsdelicten waargenomen. LGTBQI-personen in El Salvador blijven verder kwetsbaar voor wijdverspreide discriminatie.

Van de mogelijkheid om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen, werd tot nog toe nauwelijks toepassing gemaakt. Gebrek aan middelen, expertise en training van het openbaar ministerie om haatmisdrijven degelijk te onderzoeken en te vervolgen wordt in de landeninformatie aangehaald als belangrijke redenen voor het niet toepassen van de verzwaarde straffen voor haatmisdrijven. Op 28 juli 2020 werden drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet

werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het wel degelijk een belangrijk precedent voor de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador daar het een patroon van straffeloosheid doorbreekt (administratief dossier, map 'Landeninformatie', El Faro, "Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years, María Luz Nóchez", 2 oktober 2020).

In de praktijk blijken de inspanningen om leden van de LGBTQI-gemeenschap te beschermen veelal inadequaat. Hoewel er initiatief wordt genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren, stelde de ombudsman voor de verdediging van mensenrechten in een rapport van 2019 vast dat politie en parket falen in het onderzoeken en vervolgen van haatmisdrijven. Verder zouden volgens activisten initiatieven die onder vorige regeringen werden opgestart om LGBTQI-inclusie te promoten, heden niet meer worden uitgevoerd of slechts in minimale vorm, zoals de verschillende sensibiliseringstrainingen voor politieagenten. Zo werd de telefonische hulplijn voor LGBTQI-persoon om hen bij te staan in situaties van haat en discriminatie stopgezet nadat het Secretariaat voor Sociale inclusie werd gesloten. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, besluit de Raad verder dat slachtoffers van homofoob geweld en discriminatie zich weliswaar kunnen wenden tot de Salvadoraanse overheden om bescherming te vragen maar dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft doeltreffende beschermingsmechanismen en dit gelet op de homofobie, de discriminatie en het geweld waaraan ook de Salvadoraanse overheden zich ten aanzien van LGBTQI-persoon schuldig maken.

Hieruit volgt dat de situatie van seksuele minderheden in El Salvador problematisch kan zijn en dat LGBTQI-persoon er worden geconfronteerd met homofobie, discriminatie en homofoob geweld. Het voorgaande wordt tevens bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waarin LGBTQI-persoon worden aangemerkt als personen met een potentieel risicoprofiel (UNHCR, *'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador'*, maart 2016, p. 38-39).

Evenwel kan uit de landeninformatie niet blijken dat de discriminatie en het geweld tegen LGBTQI-persoon dermate systematisch en hoog zijn dat elke LGBTQI-persoon in El Salvador louter omwille van zijn, haar of hun seksuele geaardheid of genderidentiteit vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft dan ook noodzakelijk. Dit volgt ook duidelijk uit de richtlijnen van UNHCR waarin wordt beklemtoond dat LGBTQI-persoon, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omwille van het behoren tot een sociale groep (*"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds."*, UNHCR, *'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador'*, maart 2016, p. 38-39; COI Focus, *"El Salvador: Situation Sécuritaire"* van 4 juli 2022, p. 21).

Hoewel het voorgaande de Raad verder doet besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTQI-persoon uit El Salvador met grote voorzichtigheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade, neemt dit niet weg dat het enkele feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet volstaat om *a priori* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in hoofde van de betrokkene en dat het risico voor verzoekster aldus *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar homoseksuele geaardheid moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTQI-persoon in El Salvador en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet, zoals verzoekster ook opmerkt in het verzoekschrift, rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met bendegeweld of politiegeweld bij terugkeer en met het gegeven dat er in El Salvador, ondanks een wettelijk kader, geen garantie is op een daadwerkelijke bescherming hiertegen door de Salvadoraanse overheden.

Met betrekking tot haar seksuele geaardheid wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Hoewel u niet te koop liep met het feit dat u lesbisch bent, blijkt toch uit uw verklaringen dat u een relatief normaal leven kon leiden in El Salvador. U had verschillende relaties met vrouwen en jullie woonden ook samen (CGVS p.14-15). U verklaart wel moeilijkheden te hebben gehad met uw familie omdat zij gelovig zijn en hierdoor uw geaardheid niet konden aanvaarden. Hierdoor nam u afstand van uw familieleden en diende u snel op eigen benen te staan (CGVS p.7-8). Toch dient te worden vastgesteld dat u met uw vriendin hebt samengewoond bij uw vader en dat ook uw moeder het intussen heeft aanvaard (CGVS p.4, 16). U bent een zevenentwintigjarige vrouw, die gestudeerd heeft en verschillende jobs heeft uitgeoefend. U slaagde erin een zelfstandig leven op te bouwen. Dat enkele bureaus u denigrerende opmerkingen toeriepen en dat u op uw vroegere werk werd gepest doordat u er vroeger openlijk voor uitkwam lesbisch te zijn, wordt door het CGVS niet betwist (CGVS p.15, 17-18). Hoewel dit uiteraard laakbaar en verwerpelijk is, kunnen deze incidenten echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit is dus onvoldoende ernstig en zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Hoewel het CGVS aanneemt dat zulke behandeling niet aangenaam is, is dit niet van die aard dat u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador. Deze feiten vormden niet de aanleiding voor uw vertrek. Ze vonden allen jaren geleden plaats. Op uw recentste werkplaats ondervond u deze problemen overigens niet (CGVS p.18). Het feit dat u zich discreet opstelde en rekening hield met familiale en sociale gevoeligheden in El Salvador, is niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken (CGVS p.17). Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit het CGVS dat u uw seksualiteit in El Salvador met een zekere mate van vrijheid kon beleven.

Wat betreft de problemen die u beweert te hebben ondervonden met de familie van uw laatste partner kunnen enkele bedenkingen worden gemaakt. Zo is het eerst en vooral vreemd dat u, hoewel u verklaart ondergedoken te hebben geleefd bij uw tante, toch in staat was een nieuwe vriendin te leren kennen en samen uit te gaan (CGVS p.9, 16). Ook wordt opgemerkt dat het paspoort waarmee u naar België bent gereisd op 17 augustus 2018 werd afgeleverd. Gevraagd wanneer u dit paspoort hebt aangevraagd, stelde u nochtans dat u dit een week voordat u naar hier kwam aanvroeg. Dit doet vermoeden dat u al voor de datum van uw beweerde problemen met haar familie in oktober 2021, waarvan u verklaart dat ze aan de basis liggen van uw vertrek uit El Salvador, het plan had opgevat om het land te verlaten en uw werkelijke reismotieven achterhoudt. Bovendien, indien u werkelijk problemen zou hebben ondervonden met die familie, is dit een zeer plaatselijk probleem dat u kunt vermijden door zoals haar broer vroeg, zich niet meer te vertonen in hun dorp in Chalatenango (CGVS p.11-12, 16-17, 19, 22). U hebt daarenboven sinds uw komst naar België niets meer vernomen van uw vriendin, noch van haar familie (CGVS p.19). Dit wijst er allerminst op dat u door hen geïsoleerd zou worden.

Wat betreft de foto's van uw ex-vriendinnen kan worden herhaald dat niet wordt getwijfeld aan uw geaardheid. U kunt met deze foto's niet aantonen dat u werkelijk omwille van uw geaardheid een vrees zou hoeven te koesteren (CGVS p.10).

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd omwille van uw seksuele oriëntatie in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie in El Salvador persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane

vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.5.2.3. Verder merkt de commissaris-generaal nog pertinent op als volgt:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster brengt geen concreet verweer bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij de door haar aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador niet aannemelijk heeft gemaakt en dat haar seksuele geaardheid (en de discriminatie en beledigingen die zij in dit kader kreeg te verduren) en haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle

partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige

stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET